

na ennesele eggas kellegi teisele ei sowits. —
Üks reisia kirjotab:

Ma ollin jubba mõnne nääddala Parisis paigal olnud. Juli ku olli kätte jõudnud, (mis meiegi paikus ennamiste palla kül, agga lõunepoolsil mail veel hõpis passatam). Se olli ühhe pühhapáwa enne lõunat, ma lusisin mõda ulitsat (Saksa rahwas ütleb: ma patserisin); ilm olli selge, päike olli kui tussine väsk terra, kõrvetas ni fangesse, et minno melest olli, nago peaks tännapáaw terve Parisis omma sure meest ja puddolojustega áraküpsetud sama. Luhhande ási eässise (kõgi) suits, mis ulitsatte peale olla kerutas, ja tolm ulitsatte pealt, se keik sassis seita, et sündind Parislane veel wöis hingata, agga minno hingel lehhe tahtis ta finni matto, et ma ennam isseggi ei teadnud, mis modi ma veel konkso hingel piddin sama. Hommiko ollin kül kaks korda Seine jões kainud karrastust otsimas, agga mis karrastust palla wesji woib anda? — Ma ollin ühhe platsti peale jõudnud, kus Parisi linna seisowaggi parajatte

muntserdas, näggin seal sulle tuttid ja paojennetid, kiibred ja punnased püksid; seal oolid passuna puhhujad, nende seltsis trummi-lõjad omma pole elewandi ferre suutse trummidega, kelle kissa ja kärra mind juhmis ja tuimaks teggid. Keikide seast, olli se soldat ehk muido wahtija, olli minno arvates keige parrema õnnega foos keiser Napoleon, — ta istus omma muusta selgas, ei ligutand kat eggal jalga. Keik oolid kanges higgis, keige ennam tambur-major omma kahhe jalla kõrguse karro nahka mütsi al; agga — „temma“ üksi olli kuld, „kuld südda põhjani.“

Muntserdamisse aeg olli otsas, lõuna mõdas. Ma läksin trahterisse, kus ma ennegi mõnda korda sõmas ollin kainud. Kui ma trahteri ukse hõbbe linki finni hakkasin, tulgatas mul mele, et mo kõht tühhi olli olnud, enne kui ma muntserdamisse platsti peale ollin kainud, agga nüüd olli sõma tahtminne suutmatks kaddund. Trahteris olli kange rogade hais, mis hingel tahtis finni matta. Ma istusin sõma laua áre. Keik tubba olli sinnine,